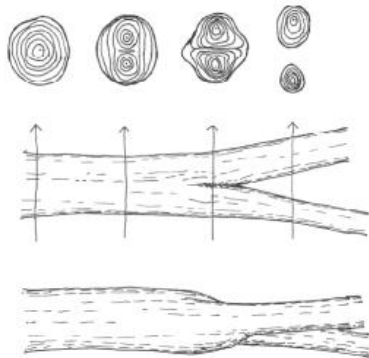

TLAKOVÁ VIDLICE

Tlakové větvení je jedním z nejčastějších habituálních defektů. Vyskytuje se téměř u všech stromů, včetně jehličnanů, i když u této skupiny dřevin se silnou apikální kontrolou je frekvence výskytu menší.

Tlakové vidlice vznikají tam, kde stromy jsou nuceny nebo mají tendenci vytvářet úzká větvení. Tedy např. vlivem zástiny, vlivem vzájemné konkurence výhonů, preference úzkého větvení může být geneticky fixovaná (například rody *Populus*, *Tilia*).

Defekt je typický tím, že povrchová pletiva, která ve správně vytvářeném větvení jsou vytlačována mimo a vytvářejí tzv. korní hřebínek, v případě tlakového větvení zarůstají a oddělují od sebe obě části větvení. Tím je snížena pevnost spojení. Dalším růstem dochází ke zvyšování tlakového pnutí uvnitř větvení (odtud tlaková vidlice), dřevina se pak tvarově

přizpůsobuje převládajícímu způsobu namáhání, tlaku. To vede ke vzniku typických "uší", které jsou významným diagnostickým znakem. Ty mají za cíl snížit tlakové namáhání větvení, a to jednak zvětšením dotykové plochy, jednak i vnitřní modifikací dřeva. Takto vzniklá struktura snáší dobře tlakové namáhání, ale při zatížení tahem, který je pro větvení základní způsob namáhání, selhává. Dalšími diagnostickými znaky jsou ostré zaúhlení větvení a absence korního hřebínku.

Sanace defektu je obtížná. V podstatě jedinou možností je včasné odstranění či redukce problematického větvení v rámci výchovného nebo zdravotního řezu. Pokud je ovšem defekt vyvinut v rozsahu, jak je vidět na obrázku, pak daný strom ztrácí z hlediska dlouhodobého rozvoje perspektivu. Pak lze sáhnout jen k technickému zásahu a větvení zajistit vrtanou vazbou, případně předepjatou vazbou. To je samozřejmě nákladný zásah a je tedy nutno zvážit jeho efektivitu ve srovnání s možností výměny stromu.

